

Túl sok a démon

©Beltwaan.net

2014.

A lovag már alig állt a lábán. Tántorogva bár, de továbbra is lengette irdatlan másfélkezes kardját, pusztító csapásokat osztogatva. Elszántan védte a szentély kapuját eltökélve, hogy itt senki és semmi nem juthat át; és nem is jutott át – ezidáig.

Vicsorgó, torz pofák acsarkodtak, karmos mancsok, nyálkától csöpögő csápok nyúltak felé, vértjén gyilkos fullánkok kopogtak. Fegyverét nyolcas alakban csóválva kaszabolt, körülötte levágott pikkelyes karok, szőrös és ízelt lábak, szárnyak, törött szarvak és agyarak, maradványai heverték. A kisebb démonokat egyszerűen összetaposta, vagy egy kardcsapással elsodorta, a nagyobbakat pajzsával öklelte fel, vagy pengéjével hasította ketté. A buzogányát leharapta és lenyelte valami. Sisakja behorpadt, koromtól maszatos, ütött-kopott mellvértjét egy tüskés bestia alaposan felhasította, mielőtt a lovag végzett volna vele. Bajszáról vér csöpögött, nem tudni övé vagy valamelyik bestiáé. Pajzs a felismerhetetlenségig szétroncsolódott, mikor az egyik tüskés-pikkelyes-agyaras lény megrágta, már senki sem mondaná, hogy valaha egy ásító sárkány volt rá festve.

Harcolni fog, az utolsó csepp véréig, mert harcolnia kell. A démonok csak jöttek, és csapásai alatt hullottak, akárcsak a legyek. A bal lábára sántított már, mert a csizmáját átharapta valami, mielőtt a földhöz szegezhetne volna. Az egyik nyálkás förmedvény szétfroccsent, és marta, égette bőrét az a valami, ami utat talált vértje rései között. Megbánják, hogy szembeszálltak vele, megbánják ezerszer. De csak jönnek, és jönnek. Hiába vág le százat, ezret, újabbak és újabbak özönlenek a szentély felé. Egyik veréb nagyságú és csupasz, másik meg nagy és szőrös, akár egy mamut. A kicsit legázolja, és néhány szúrás és vágás után a nagy is elhull, de ismét három ugrik rá. Az egyiket derékban hasítja ketté, a másik fejét a kardja gombjával zúzza be, de van annak egy másik feje is, amivel egyenesen a lovagra köp, és közben a harmadik a hátára ugrik, átkarolja a csápjaival, és úgy próbálja a földre rántani. Leszaggatja magáról a csápokat, néhány félköríves csapás, és senki nem marad körülötte egészben – legalább egy pillanatig. Vagy nyolcan rontanak rá, ő kilencfelé hasítja őket, de csak jönnek, és jönnek. Ismét szilárdan áll a lábán, övé a kapu, egy ocsmányság sem juthat be a szentélybe. Egy zsoltárt skandál magában, reméli, ez megvédi hitét és elméje épségét.

Meghátrál a démonsereg, szétnyílnak soraik. Mennydörgő robaj jelzi, hogy egy különösen nagy példány közeleg. Talán ő a vezér, a végső próbatétel. Több lába, és karja van, mint amennyit a jó ízlés megenged, pofáját akkorára tátja, hogy a lovag lovastul beleférne. Cuppogó, szörcsögő hangot adva ront a szentély védelmezőjének. A kard három csápot levág, a negyediket épp elvétí, de az ötödik és a hatodik köré fonódik, a levegőbe emeli, és a szentély lépcsőjéhez csapja vagy háromszor egymás után. Szédelegve látja, ahogy az ocsmány pofa kitarul felette, és görcsös öklendezés majd egy fülsértő reccsenés kíséretében tetőtől talpig elárasztja a lovagot valami förtelmes lé. Apró, karmos lábak, parányi, túhegyes

fogak karistolják vértjét, harapják testét, ahogy a lény milliányi most született gyermeke ébred tudatára. Anyjuk fölébe tornyosul, de a lovag mégis felemelkedik, és kardját egyenesen dőfi oda, ahol annak szívét sejtí, és csak reménykedik, hogy a böhöm magá alá ne temesse.

Még mindig csorog róla a pokolbéli magzatvíz, egy-két csupafog újszülött még mindig marja, és próbál a bőre alá férkőzni, míg visszabotorkál a szentély kapujába. Eltört a karja. A pajzsa sehol. A fenevad halott, már ha előtte élt egyáltalán, akármi is volt. Lehetett ugyan vezér, de nem ő volt a végső próbatétel. Holttestén átmásznak vagy átrágják magukat társai, és ismét megindulnak a lovag felé. Hatalmas, bikafejú lény, óriási karikával az orrában. Ép kezével megrántja, és megcsavarja a karikát, a lény üvölt, a földre hull, majd néhány kardcsapás után elhallgat. Egy denevérszárnyú a levegőből csap le rá, egy skorpiófarkú megpróbálja lerohanni, egy leginkább óriáscsigához hasonlító pedig egy különös fegyverrel veszi célba.

Elhull egyik is, másik is, a lovag közben újabb sebekkel és egy-egy törött bordával lesz gazdagabb. Újabbak és újabbak jönnek, elbír egyikkel is másikkal is, fogyatkoznak, de nem fogynak el. Tudja jól, hogy bármédig is tart ki, itt nem győzhet, hisz' jajj, még messze van a hajnal! Túl sok a démon.